

1

Toen ik wakker werd, hoorde ik een warme bries over de losse hor voor het open raam strijken en ik dacht *Stormy*, maar dat klopte niet.

De woestijnlucht rook vaag naar rozen, hoewel die niet in bloei stonden, en naar zand, dat in de Mojave twaalf maanden per jaar floreert. Neerslag valt in het stadje Pico Mundo alleen tijdens de korte winters die we daar hebben. Deze milde februarinacht werd echter niet opgefrist door de geur van regen.

Ik hoopte stiekem dat ik in de verte het gerommel van donder zou horen. Maar als ik wakker was geworden van een donderslag, moest dat in een droom zijn gebeurd. Ik lag met ingehouden adem naar de stilte te luisteren, met het gevoel dat de stilte hetzelfde met mij deed. Op het nachtkastje staken lichtgevende cijfers af tegen het duister. 02.41 uur.

Ik overwoog heel even om in bed te blijven liggen. Maar tegenwoordig slaap ik niet meer zo goed als toen ik nog jong was. Ik ben eenentwintig en veel ouder dan op mijn twintigste.

Ik wist zeker dat ik niet langer alleen was en in de overtuiging dat er twee Elvissen over me stonden te waken, eentje met een brutale grijns en eentje met een bezorgd en triest gezicht, ging ik rechtop zitten en knipte het licht aan.

Er stond maar één Elvis in de hoek: een levensgrote kartonnen pop die als reclamemateriaal had gediend voor de film *Blue Hawaii*. Met zijn hawaiïhemd en de bloemenslinger om zijn nek zag hij er gelukkig en vol zelfvertrouwen uit.

Destijds, in 1961, was er voor hem veel om gelukkig over te zijn. *Blue Hawaii* was een succesfilm en de plaat die ervan was uitgebracht kwam op nummer één terecht. Hij kreeg dat jaar zes

gouden platen, onder andere voor 'Can't Help Falling in Love', en hij was verliefd geworden op Priscilla Beaulieu.

Minder gelukkig was het feit dat hij op aandringen van zijn manager, Tom Parker, de hoofdrol in *West Side Story* had afgewezen ten faveure van een middelmatige film als *Follow That Dream*. Gladys Presley, zijn beminde moeder, was inmiddels drie jaar dood, en hij miste haar nog steeds. Hoewel hij pas zesentwintig was, begon hij al last te krijgen van overgewicht.

De kartonnen Elvis is getooid met een eeuwige grijns, hij blijft altijd jong, is niet in staat om fouten te maken of dingen te betreuren, verdriet doet hem niets en wanhoop is hem onbekend.

Ik benijd hem. Er bestaat geen kartonnen duplicaat van mij zoals ik vroeger was en zoals ik nooit meer zal worden.

Het lamplicht onthulde de aanwezigheid van een tweede persoon, even geduldig als wanhopig. Hij had kennelijk naar me zitten kijken terwijl ik sliep en gewacht tot ik wakker zou worden.

'Hallo, dokter Jessup,' zei ik.

Dr. Wilbur Jessup kon me geen antwoord geven. Zijn gezicht vertrok van angst. Zijn ogen waren troosteloze poelen. Elke vorm van hoop was in die eenzame diepten verdronken.

'Het spijt me dat ik u hier zie,' zei ik.

Hij balde zijn vuisten, niet met de bedoeling iets of iemand te slaan, maar uit pure frustratie. Hij drukte ze tegen zijn borst.

Dr. Jessup was nooit eerder in mijn appartement geweest en ik wist diep in mijn hart dat hij niet langer thuishoorde in Pico Mundo. Maar dat weigerde ik te erkennen en terwijl ik mijn bed uitstapte, zei ik opnieuw iets tegen hem.

'Heb ik per ongeluk de deur open laten staan?'

Hij schudde zijn hoofd. Zijn ogen stonden vol tranen, maar hij hield zich stil en jammerde niet eens.

Terwijl ik een spijkerbroek uit de kast pakte en die aantrok, zei ik: 'Ik ben de laatste tijd nogal vergeetachtig.'

Hij vouwde zijn handen open en staaarde naar zijn handpalmen. De handen beefden. Hij sloeg ze voor zijn gezicht.

'Er is zoveel dat ik graag zou willen vergeten,' vervolgde ik terwijl ik mijn sokken en schoenen aantrok. 'Maar het zijn alleen kleine dingen die me door het hoofd schieten. Waar ik de

sleutels heb neergelegd, bijvoorbeeld, en of ik de deur wel op slot heb gedaan en dat ik geen melk meer in huis heb...'

Dr. Jessup, een radioloog in het County General Hospital, was een vriendelijke man en heel rustig, ook al was hij nog nooit zó rustig geweest.

Omdat ik in bed geen T-shirt aan had gehad, viste ik een witte uit de la.

Ik heb een paar zwarte T-shirts, maar de meeste zijn wit. Daarnaast heb ik nog wat spijkerbroeken en twee witte katoenen broeken. Er is maar één kleine kast in dit appartement. De helft ervan is leeg. Dat geldt ook voor de onderste lades in mijn ladekast.

Ik heb geen pak. En geen stropdas. Of schoenen die gepoetst moeten worden. Als het wat killer wordt, trek ik een van mijn twee truien aan. Allebei met een ronde hals. In een vlaag van verstandsverbijstering heb ik een keer een katoenen vest gekocht. Toen het een dag later tot me doordrong dat ik daarmee mijn garderobe onnodig ingewikkeld had gemaakt heb ik het teruggebracht.

Mijn honderdtachtig kilo wegende vriend en raadgever, P. Oswald Boone, heeft me gewaarschuwd dat mijn manier van kleden een ernstige bedreiging vormt voor de kledingindustrie. Maar het is me meer dan eens opgevallen dat de spullen die in Ozzies klerenkast hangen van zulke enorme omvang zijn dat hij alle stoffenfabrieken die door mij misschien in problemen zouden komen in zijn eentje draaiend kan houden.

Dr. Jessup was blootsvoets en had een katoenen pyjama aan, die behoorlijk gekreukeld was als gevolg van het feit dat hij slapeloos had liggen woelen.

'Ik wou dat u iets tegen me zei, meneer,' zei ik. 'Dat zou ik echt heel fijn vinden.'

In plaats van me dat genoeg te doen liet de radioloog zijn handen zakken, draaide zich om en liep de slaapkamer uit.

Ik wierp een blik op de muur boven het bed. Daar hangt, ingelijst en achter glas, een kaartje uit zo'n waarzegmachine op de kermis. De belofte luidt: HET NOODLOT HEEFT BEPAALD DAT JULLIE ALTIJD SAMEN ZULLEN ZIJN.

Iedere morgen, voordat de dag begint, lees ik die tien woor-

den. En iedere avond lees ik ze opnieuw, soms zelfs meer dan eens. Voordat ik in slaap val. Als ik tenminste kan slapen. Ik vind houvast in de zekerheid dat het leven zin heeft. Net als de dood.

Ik pakte mijn mobiele telefoon van het nachtkastje. Het eerste nummer op de snelkieslijst is dat van het kantoor van Wyatt Porter, het hoofd van politie in Pico Mundo. Het tweede is zijn privénummer. Op nummer drie staat zijn mobiele nummer. Waar ik ook uithing, het zat er dik in dat ik voor het aanbrenken van de dag Chief Porter wel zou moeten bellen.

Ik deed in de woonkamer het licht aan en kwam tot de ontdekking dat dr. Jessup daar in het donker had staan wachten, tussen de spullen uit de kringloopwinkel waarmee de flat ingericht is. Maar toen ik naar de voordeur liep en die opentrok, kwam hij niet achter me aan. Hoewel hij mijn hulp had ingeroepen kon hij de moed niet opbrengen voor wat ons te wachten stond.

In het rossige licht van een oude schemerlamp met een franje van kraaltjes scheen hij zich uitstekend thuis te voelen te midden van het bijeengeraapte meubilair, bestaande uit stoelen in Stickleby-stijl naast plompe victoriaanse beklede voetenbankjes, katoentjes van Maxfield Parrish en glazen kermisvazen.

‘Ik wil niet onaardig zijn,’ zei ik. ‘Maar u hoort hier niet thuis, meneer.’

Dr. Jessup keek me zwijgend aan met een blik die iets smeekends had.

‘Deze plek is tot de nok toe gevuld met dingen uit het verleden. Er is net genoeg ruimte voor Elvis en mij plus mijn herinneringen, maar niet voor nieuwe bewoners.’

Ik liep de gemeenschappelijke hal in en trok de deur achter me dicht.

Mijn appartement is een van twee flats op de begane grond van een verbouwd victoriaans huis. Vroeger fungeerde het als een ruim bemeten eengezinswoning en het pand heeft nog niets van de oorspronkelijke charme verloren.

Ik heb jarenlang in een huurkamer boven een garage gewoond, waar mijn bed op een paar passen van de koelkast stond. Toen was het leven nog simpel en de toekomst duidelijk. Maar die

kamer heb ik ingeruild voor mijn huidige onderkomen. Niet omdat ik meer ruimte nodig had, maar omdat ik deze plek voor goed in mijn hart heb gesloten.

In de voordeur van het huis zit een ovaalvormig glas-in-loodraam. Het duister erachter leek scherp afgebakend en geschikt in een patroon dat voor iedereen begrijpelijk was. Maar toen ik de veranda op liep, bleek het een nacht te zijn als alle andere: intens, geheimzinnig en zinderend van de potentie tot chaos.

Terwijl ik van de veranda via het trapje en een flagstonepad naar het trottoir liep, bleef ik achterom kijken maar ik zag dr. Jessup nergens.

Midden in de woestijn, ergens in het oosten hoog boven Pico Mundo, kan het 's winters behoorlijk koel zijn. Maar bij ons, aan de rand van de woestijn, blijven de nachten zelfs in februari nog mild. De ficustruiken langs de straat zuchtten en fluissterden in de zoele wind en motten fladderden rond de straatlantaarns.

De omringende huizen waren even stil en bewegingloos als hun donkere ramen. Geen hond die blafte. Geen uil te horen. Er was ook geen voetganger of verkeer te zien. De stad zag eruit alsof de hemelse belofte was ingelost en ik was achtergebleven om in mijn eentje de heerschappij van de hel over de aarde te ondergaan.

Ik was inmiddels al bij de hoek aangekomen toen dr. Jessup weer naast me opdook. Uit het feit dat hij in pyjama was en het late uur maakte ik op dat hij vanuit zijn huis op Jacaranda Way, vijf straten verder en in een betere buurt dan de mijne, naar mijn appartement was gekomen. Nu nam hij me mee die kant op.

Hij kon vliegen, maar sukkelde moeizaam voort. Ik holde voor hem uit. Hoewel mijn vrees voor wat ik aan zou treffen minstens zo groot was als zijn angst om mij dat te vertellen, wilde ik er zo gauw mogelijk naartoe. Voor zover ik wist, bestond er nog steeds een kans dat iemands leven in gevaar was.

Pas toen we halverwege waren, drong het ineens tot me door dat we ook de Chevy hadden kunnen nemen. Nadat ik mijn rijbewijs had gehaald moest ik meestal een beroep op mijn vrienden doen als ik een auto nodig had, omdat ik die zelf niet bezat. Maar de afgelopen herfst had ik een Chevrolet Camaro

Berlinetta Coupe uit 1980 geërfd. Toch gedraag ik me nog regelmatig alsof ik geen auto bezit. Het feit dat ik eigenaar ben van een voertuig dat een paar honderd kilo weegt, zet me onder druk als ik er te veel over nadenk. En omdat ik probeer er niet over na te denken, vergeet ik wel eens dat ik een auto heb.

Dus zette ik er onder het met kraters bedekte aangezicht van de maan de sokken in.

Het huis van de familie Jessup op Jacaranda Way is een wit, uit baksteen opgetrokken zeventiende-eeuws pand met elegante versierselen. Ernaast staat een verrukkelijk Amerikaans victoriaans huis met zoveel drukke friezen en kroonlijsten dat het op een bruidstaart lijkt en aan de andere kant een huis dat op alle verkeerde manieren barok is.

Al die verschillende vormen van architectuur lijken helemaal niet te passen bij de woestijn, waar ze in de schaduw staan van palmbomen en begroeid worden door kleurige bougainville. Onze stad is in 1900 gesticht door een stel nieuwkomers van de oostkust, die op de vlucht waren geslagen voor de gure winters, maar wel de architectuur en de leefwijze van een koud klimaat hadden meegebracht.

Terri Stambaugh, mijn vriendin en werkgeefster, eigenares van de Pico Mundo Grille, heeft me verteld dat deze misplaatste architectuur beter is dan de saaie bepleisterde muren en met grind bedekte daken in de meeste Californische woestijnsteden. Ze zal wel gelijk hebben. Ik ben maar zelden buiten Pico Mundo geweest en ik heb zelfs nog nooit de grenzen van Maravilla County overschreden. Mijn leven is te druk om een tochtje te maken of op reis te gaan. Ik kijk niet eens naar het Travel Channel. Je kunt overal een plezierig leven leiden. Als je ver van huis gaat, krijg je alleen meer exotische ellende voorgeschoteld. Daar komt nog bij dat de wereld buiten Pico Mundo onveilig wordt gemaakt door vreemden en ik heb al genoeg te stellen met de doden die bij tijd van leven bekenden van me waren.

Zowel boven als beneden scheen zacht lamplicht achter bepaalde ramen in het huis van Jessup. De meeste ruiten waren donker. Tegen de tijd dat ik bij de onderste tree van de verandatrapp aan de voorkant was, stond dr. Wilbur Jessup daar al op me te wachten.

De wind speelde door zijn haar en liet zijn pyjama wapperen, hoewel ik niet weet waarom hij de wind kon voelen. Het maanlicht liet hem ook niet onberoerd, evenmin als de schaduw.

De treurende radioloog moest gerustgesteld worden voordat hij de moed kon opbrengen om voor me uit zijn huis binnen te gaan, waar hij ongetwijfeld zelf dood lag en misschien nog iemand anders ook.

Ik sloeg mijn armen om hem heen. Omdat hij een geest was, kon niemand behalve ik hem zien, maar toch voelde hij warm en stevig aan.

Dat de weersomstandigheden van deze wereld net als licht en schaduw invloed hebben op de doden en dat ze voor mij even warm aanvoelen als levende mensen komt waarschijnlijk omdat ik dat wil en niet omdat het ook zo is. Misschien probeer ik op die manier wel de macht van de dood te ontkennen.

Het is best mogelijk dat mijn bovennatuurlijke gave niet in mijn brein zit, maar in mijn hart. Het hart is een kunstenaar die alles overschildert wat het als bijzonder storend ervaart en op het linnen een minder donkere en minder scherp omlijnde versie van de waarheid achterlaat.

Dr. Jessup was onstoffelijk, maar hij leunde zwaar op me, met zijn volle gewicht. Hij trilde van de snikken die hij niet hoorbaar kon maken.

Doden praten niet. Misschien omdat ze dingen van de dood weten die de levenden niet van hen te horen mogen krijgen. Maar op dit moment had ik geen profijt van het feit dat ik wel kon praten, want woorden konden hem geen troost bieden. Het enige dat zijn verdriet kon verlichten was rechtvaardigheid. En misschien was dat nog niet eens genoeg.

Toen hij nog leefde, had hij me gekend als Odd Thomas, Vreemde Thomas, een plaatselijke persoonlijkheid. Sommige mensen beschouwen me – onterecht – als een held, maar vrijwel iedereen vindt me een excentriekeling.

Odd is geen bijnaam, ik heet officieel zo.

Het verhaal achter die naam is best interessant, maar dat heb ik al eerder verteld. Waar het uiteindelijk op neerkomt, is dat mijn ouders gestoord waren. En niet zo'n klein beetje ook.

Ik denk dat dr. Jessup mij bij leven interessant, amusant en

raadselachtig had gevonden. Volgens mij mocht hij me wel. Maar pas nu hij dood was, begreep hij wat ik precies ben: een metgezel voor de rusteloze doden. Ik kan hen zien en ik wou dat het niet zo was. Maar ik hou te veel van het leven om de doden de rug toe te keren, want zij verdienen mijn medeleven alleen al omdat zij onder het bestaan van deze wereld hebben geleden.

Toen dr. Jessup achteruit stapte, was hij veranderd. Zijn wonden waren nu duidelijk te zien.

Hij was met een stomp voorwerp in het gezicht geslagen, misschien met een ijzeren pijp of een hamer. Meer dan eens. Zijn schedel was gebroken en zijn gelaatstrekken waren misvormd. Zijn kapotte, opengereten en gebroken handen duiden erop dat hij wanhopige pogingen had gedaan zich te verdedigen – of dat hij iemand te hulp was geschoten. De enige persoon die bij hem woonde, was zijn zoon, Danny.

Mijn medeleven maakte al snel plaats voor een soort gerechtvaardigde woede en dat is een gevaarlijke emotie, waardoor iemand te snel conclusies trekt en niet voldoende voorzorgsmaatregelen treft. In deze toestand, die ik probeer te vermijden en die me angst aanjaagt maar die me overvalt alsof ik bezeten ben, kan ik me niet onttrekken aan wat gedaan moet worden. En daar stort ik me halsoverkop op.

Mijn vrienden, de enkele personen die mijn geheim kennen, denken dat mijn dwangneurose een kwestie van goddelijke inspiratie is. Het zou echter ook best een vlaag van verstandsverbijstering kunnen zijn.

Terwijl ik tree voor tree naar boven liep en vervolgens de veranda overstak, overwoog ik om Chief Wyatt Porter te bellen. Maar ik was bang dat Danny zou overlijden terwijl ik zijn nummer belde en op het openbaar gezag wachtte.

De voordeur stond op een kier.

Ik keek achterom en zag dat dr. Jessup er de voorkeur aan gaf om in de tuin rond te spoken in plaats van in het huis. Hij stond nog steeds op het gazon. Zijn wonden waren weer verdwenen. Hij zag er precies zo uit als voordat de Dood hem had getroffen... en hij leek bang.

Tot ze uit deze wereld vertrekken, kunnen zelfs doden angst

voelen. Je zou denken dat ze niets te verliezen hebben, maar soms maken ze zich ontzettend veel zorgen. Niet om wat hen in het hiernamaals te wachten staat, maar om degenen die ze achter hebben gelaten.

Ik duwde de deur open.

De scharnieren werkten even soepel en geluidloos als het mechanisme van een stel goed geoliede voetangels en klemmen.